

...και κάποια αποτυχία...
 ...μάσαι Λη Βάν;.. Είχε να στείλη
 Κινέζους έθελοντές δούλους στην
 Αυστραλία. Το δουλεμπόριο έτι-
 μωρείτο με 8 χρόνια καταναγκασ-
 τικά έργα, ακόμη και αν οι ίδιοι
 οι σκλάβοι είχαν προσφερθή να
 τους μεταπωλήσει. Κάποιος σέ
 κολλοπήλωσε και αξίωσε ν' απο-
 πλεύσει όπως ήθελε ή «Μουπάρα»,
 παρὰ τή μεγάλη τρικυμία. Μόλις
 ανέβασα τους Κινέζους σκλάβους
 στο καπώστρωμα, έδωκα διαταγή
 να ξεκινήσωμε. Τήν τρίτη νύχτα
 του ταξιδιού, ή θάλασσα άγρίωσε
 ακόμη περισσότερο. Είπα να μετα-
 φέρουμε τους σκλάβους στ' άμπά-
 ρι. Το πλοίο κινδύνευε. Δεν έγκα-
 τέλειμα τή γέφυρα ως τα ήμερώ-
 ματα. Η τρικυμία είχε κοπιάσει
 πιά και κατέβηκα στην καμπίνα,
 τή διπλανή στη δική μου. Μιά ή
 Σάο δεν βρισκόταν πιά εκεί. Η
 καμπίνα είχε πλημμυρίσει. Η μι-
 κρούλα φοβήθηκε κι' έτρεξε κοντά
 στους ανθρώπους τής ράτσας της
 να ζητήσει βοήθεια, αντί να κατα-
 φύγη σέ μένα, τόν λευκό. Όταν,
 φάγοντας να βρά τή Σάο, έπήγα
 και στο άμπάρι όπου ήταν οι Κι-
 νέζοι σκλάβοι σου Λη Βάν, τήν εί-
 δα χάμω λιπόθυμη. Ένας βρωμέ-
 ρος σκλάβος ήταν ακόμη σκυμμέ-
 νος απάνω από τήν άμοιρη μικρού-
 λα. Τόν άρπαξα από τόν λαιμό και
 έσφιξα τόσο δυνατά, που σέ λίγο
 ή Κινέζος έπεσε θανάτωση. Οι
 άλλοι άπισθοχώρησαν τρέχοντες.
 Η Σάο δεν είχε πια μίση, όπως
 ένόμισα. Ηταν έτοιμη. Είχε υπο-
 κύψει στην καταπίεση των άν-

...και κατέβηκα στο άμπάρι...
 ...έρισμα προς τή μηχανή τής
 «Μουπάρα». Έδιάλεξα τó σημείο
 όπου ήθερα ότι ό σκελετός του κα-
 ραβιού ήταν εύπαθέστερος. Αρχί-
 σα να κτυπά σέ κείνο τó μέρος με
 τόν πέλεκυ. Χρειάστηκε ως τόσο
 να βάλω όλη μου τή δύναμη, γιατί
 ήταν από σκληρότατο ξύλο δρυός.
 Μετά δέκα λεπτά, άρχισε να μπαί-
 νη στη θάλασσα. Διεύρυνα τó ρήγ-
 μα και ύστερα άνοιξα με τόν πέλε-
 κυ μια μεγάλη τρύπα στο άμπάρι
 όπου είχα κλείσει τους Κινέζους
 δούλους. Κατόπιν έκόλεσα τó πλώ-
 ρωμα να κατεβάσει τή σωσίβιο βεν-
 ζινάκι και έγκαταλείψαμε τή
 «Μουπάρα». Σέ λίγη ώρα τó πλοίο
 μου ήταν πιά μια ανάμνησι...
 Δικάστηκα, έπήγα φυλακή, άλ-
 λά δεν μ' ένοιόζε πιά τίποτε. Εί-
 γα ξαναγίνοι ή παλιός Γκάρτεν.
 Με τόν καιρό λησμόνησα κι' στήν
 άκόμη τή γλυκειά μορφή τής ά-
 μοιρης μικρούλας μου Σάο. Τό μό-
 νο που δεν μπόρεσα ποτέ να ξε-
 χάσω, ήταν οι σπαρακτικές κραυ-
 γές των Κινέζων σκλάβων που εί-
 γα τιμωρήσει έτσι άμελλικτα, για-
 τί δεν έσεβάστηκαν ένα κότσο κο-
 ριστάκι τής ράτσας τους... Και
 τώρα βγήτε από τήν καμπίνα μου.
 Έχω τó δικαίωμα να πεθάνω όλο-
 μόναχος!
 Αυτές ήσαν οι τελευταίες λέξεις
 του πλοίαρχου Γκάρτεν. Σέ μια
 ώρα τόν βρήκαμε πεθαμένο. Τά
 χέρια του ήσαν ένωμένα σά να
 προσευχόταν και ή μορφή του είχε
 μια έκφρασι μακαριότητος.
 ΖΑΝ ΦΕΓΚΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΔΟΗΝΩΝ
 ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

«ΝΕΟΙ ΕΠΙΒΑΤΑΙ»
 Έγράψαμε πρό καιρού για τó
 Μπαχτσέ Τσιφλικ τής παλαιάς έ-
 ποχής. Κι' έδώσαμε όσο μπόρε-
 σαμε καλύτερη τήν εικόνα που έ-
 παρουσίαζε αυτό τότε. Όπως τó
 ένθυμούμεθα έμεις τó Μπαχτσέ
 Τσιφλικ, όπως και δυό τρία άλλα
 τσιφλίκια που ύπήρχαν επάνω στη
 ράχη του Καραμπουρνού, ήταν ένα
 άσημο και άκαλλίεργητο τσιφλικ
 κάποιου μπέη. Όλη εκείνη ή έκτα-
 σις ήταν χέρσα και άκαλλίεργητη.
 Αυτό δέ διότι τó μέρος τó έμά-
 στικαν όλοι οι Βόρειοι και Δυτι-
 κoi άνεμοι και δεν άφηναν να προ-
 κόψη καμμιά καλλιέργεια. Γι' αυτό
 όλος ό τόπος εκείνος δεν είχε κα-
 νένα σχεδόν δένδρο και παρέμεινε
 φαλακρός ώσπερ κρανίου σοφού
 τής νωτέρας έσοφείας. Ό δέ μπέ-
 ης ένοικίαζε εις Γκέγκηδες ποιμι-
 ούχους τά λειθάδια του κτήματος
 ως χειμεινούς βοσκοτόπους και
 ήρκειτο εις τó εισόδημα αυτό έρ-
 όσον ή γεωργία δεν άπέδιδε τίποτε.
 Υπήρχαν βέβαια και άλίγη χωρά-
 φια αλλά τó προϊόν των δεν άρκού-
 σε ούτε διά τήν διατροφήν των ό-
 λην οικογενειών των κολλήγων
 του τσιφλικιού που τά έκαλλιεργ-
 ούσαν. Έτσι έμεινε για χρόνια
 μικρά άκαλλίεργητη όλη ή έκτασις
 εκείνη διότι είχε τήν κακήν φήμη
 ότι δεν μπόρούσε να έχη καμμίαν
 άπόδοσιν. Άλλωστε αν ήταν εύφο-
 ρα τά χωράφια στό μέρος εκείνο
 δεν θα χάσομερούσαν πολύ να τά

καταλάβουν τά Έπικουρητούδια
 και τά Ζουμπτανουδία μετά τήν
 άπελευθέρωσιν. Κι' αυτό ύπήρξε ή
 πιό πειστική άπόδειξις ότι ήταν
 ακατάλληλος για καλλιέργεια ό τό-
 πος εκείνος. Η σπουδαιότερη ύπη-
 ρεσία που προσέφερε τó Μπαχτσέ
 Τσιφλικ στα παλαιότερα χρόνια εί-
 ναι ότι παρέχε άσυλο στους έρα-
 σιτέχνους ψαράδες τους όποιους οι
 τραμουντάνες και τά μελτέμια τους
 έβγαζαν ως ναυαγούς στην άκτή
 του.
 Λοιπόν ένας που ένγνώρισε τó
 Μπαχτσέ Τσιφλικ σ' αυτή τήν πα-
 λαία του κατάστασι και εύρίσκε-
 ται σήμερα στην άκτή του ή στο
 χωριό μένει έκθαμβος πρό τής ά-
 ναθημιουργίας, πρό τής κοσμογο-
 νίας που συνετέλεσθη στό μέρος
 εκείνο.
 Εκεί, όπου άλλοτε ήταν τά ό-
 λίγα καλυβάσπιτα των κολλήγων,
 σήμερα άνθεί και άκμάζει ένα θαυ-
 μάσιο χωριουδάκι, ύποδειγματικά
 καθαρό και νοικοκυρεμένο. Τά χα-
 ρούμενα σπιτάκια του όλα έχουν
 τó κηπάριό των. Όλα στολίζονται
 με τά δεινράκια των, όπωροφάρα
 τά πιό πολλά και με τήν κλημα-
 τριά των.
 Σήμερα όλες αι έκτάσεις του
 καλλιεργούνται και άποδίδουν πο-
 κιλίαν προϊόντων. Τά δέ άμπελία
 του φημίζονται για τά ώραία ά-
 σπρα των σταφύλια. Άλλά και τά
 κρασιά του και τά τσίπουρά του

δεν είναι λιγώτερο φημισμένα και
 περιζήτητα. Έτσι σήμερα σ' όλην
 εκείνη τήν έκτασι, που ήταν άλλοτε
 χέρσα και άγονη, όργιάζει ή βλά-
 στήσις. Πώς έγινε αυτό; Μήπως
 έπαυσαν να φυσούν τά μελτέμια
 και αι τραμουντάνες; Όχι βέβαια.
 Άλλά τó θαύμα αυτό τής άναθη-
 μιουργίας όφειλεται άποκλειστικά
 στην φιλοπονία και στην εργατι-
 κότητα των κατοίκων του καινού-
 ριου χωριού. Άνθρωποι που άγα-
 πούν ήν δουλεία, άνθρωποι που δεν
 άποθαρρύνονται από τήν συμπτω-
 ματική ματαίωσιν των κόπων των,
 τους διπλάσιάζουν με έπιμονή και
 με ύπομονή και με αυτήν πειθα-
 ναγκάζουν τήν φύσιν να καταστή
 άποδοτική.
 Με τήν ίδια έπιμονή, οι άνθρω-
 ποι αυτοί και με τήν άνάπτυξιν
 τής εργατικότητος των εις τó αιώ-
 τατον όριον μετέβαλαν και τó ά-
 κρογυάλι του χωριού των σέ μια
 ύπεροχη Τουριστική άκτή που ά-
 ποτελεί τήν αξιολογώτερη θερινή
 διαμονή διά τους έπισκέπτας της
 και τους παραθεριστάς. Όλα δέ
 αυτά τά θαύματα τά έπέτελεσε ή
 εργατικότητα των ανθρώπων που ά-
 νιώκησαν τó Μπαχτσέ Τσιφλικ, στο
 όποιο έδωσαν τó καινούργιο όνομα
 «Νέοι Έπιβάται». Είναι δέ όλοι
 παλαιοί κάτοικοι τής ονομαστής
 ΣΥΝΕΧΕΙΑ
 ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

